

веднага чули, че нѣкой пѣе, тѣй тѣжно, тѣй задушевно за своята голѣма скръбь, че бавачката заплакала.

— Какво ти е, бабо? — попитала царкинята —
Защо плачешъ?

— Нима ти не чувашъ, какъ жално нѣкой пѣе?
— казала ѝ бавачката.

— Чувамъ, че пѣятъ, и по моему — лошо пѣятъ. Защо ти никога не плачешъ когато азъ пѣя?

— Да, азъ не плача, когато ти пѣешъ, макаръ че много хубаво пѣешъ — потвърдила бавачката.

Другъ единъ пѣтъ, малката царкиня се разхождала изъ града пакъ съ бавачката си. Дошли до единъ площадъ, кждѣто прѣдставлявали едно много весело и забавно прѣдставление. Събраниятъ тамъ народъ, неможелъ да се удържи отъ смѣхъ, но царкинята даже не се усмихнала.

— Нима тебе не ти е смѣшно, не ти е весело? — попитала я бавачката.

— Не разбирамъ, защо хората сж така весели и надъ какво тѣ се смѣятъ! — казала царкинята.

III.

Минало се врѣме. Царкинята навършила 8 години. Въ града се появила лоша болѣсть, отъ която много хората умирали. Само едно се чувало: погребално пѣние и плачове за умрѣлитѣ.

Царьтъ и царицата биле много наскърбени и помагали на нещастнитѣ съ всичко, съ каквото могли. Често добрата царица плакала, когато се научавала за смъртъта на нѣкой отъ своитѣ близки. А малката царкиня „Чудо“ оставала равнодушна, и нито веднѣжъ даже не се наскърбила, нито една сълза за никого не поронила. Всички се чудили и не можели да разбератъ, защо остава тя равнодушна къмъ хорското нещастие.